

Henryk Szczurek

Izba bielska

Palestra 21/6(234), 131-134

1977

Artykuł został zdigitalizowany i opracowany do udostępnienia w internecie przez Muzeum Historii Polski w ramach prac podejmowanych na rzecz zapewnienia otwartego, powszechnego i trwałego dostępu do polskiego dorobku naukowego i kulturalnego. Artykuł jest umieszczony w kolekcji cyfrowej bazhum.muzhp.pl, gromadzącej zawartość polskich czasopism humanistycznych i społecznych.

Tekst jest udostępniony do wykorzystania w ramach dozwolonego użytku.

dejmowania decyzji w przedmiocie legitymacji pełnomocnika do wniesienia odwołania ani też w przedmiocie spóźnionego wniesienia odwołania od orzeczenia komisji. Uprawnienia w tym względzie przysługują wyłącznie sądowi pracy i ubezpieczeń społecznych”.

*

Dostanie się na łamy satyrycznego czasopisma „Szpilki” można różnie oceniać, nawet — jako zaszczyt, choćby przyprawiony złościwością. Józef Waszkiewicz z Poznania przedstawił w rubryce *Korespondencja* wspomnianego tygodnika (nr 18 z dnia 1 maja br.) w nieco krzywym zwierciadle przebieg zebrania sprawozdawczo-wyborczego adwokatów—radców prawnych i adwokatów—emerytów w Poznaniu w celu dokonania wyboru delegatów na Walne Zgromadzenie Delegatów Izby poznańskiej. Przypiął przy tym łątkę dziekanowi Rady tej Izby za niezbyt skrupulatne przestrzeganie procedury sesyjnej i wyborczej. No cóż, zdarzenie bez większego znaczenia, „uhonorowany” w ten sposób dziekan Rady zapewne przeżyje tę „korespondencję” również bez większego zmartwienia, a rzecz sama w sobie śmiechu warta.

s. m.

KRONIKA

1.

Kronika centralna

W dniu 28 kwietnia br. odbyła się w sali Urzędu Wojewódzkiego w Gorzowie uroczystość dekoracji wysokimi odznaczeniami państwowymi i wojewódzkimi osób zasłużonych w działalności społeczno-politycznej i zawodowej w województwie gorzowskim. W grupie odznaczonych z okazji Święta klasy robotniczej uhonorowano również

zasługi adw. Henryka J. Paczkowskiego (Zespół Adwokacki Nr 1 w Gorzowie), któremu został nadany KRZYŻ KAWALERSKI ORDERU ODRODZENIA POLSKI. Adw. H. Paczkowski podziękował w imieniu odznaczonych za nadane odznaczenia. Adw. H. Paczkowski jest wicedziekanem Rady Adwokackiej w Zielonej Górze.

2.

Z życia izb adwokackich

Izba bielska

W Izbie bielskiej, jako w pierwszej z izb adwokackich, odbyło się w dniu

26 marca 1977 r. Zgromadzenie Delegatów, aby poddać ocenie działalność or-

ganów Izby w roku 1976, tj. w pierwszym roku od chwili powołania. W obradach wzięli udział: prezes NRA adw. dr Zdzisław Czeszejko-Sochacki, przedstawiciel Ministerstwa Sprawiedliwości i Sądu Wojewódzkiego w Bielsku-Białej prezes SW G. Bajger, przedstawiciele władz politycznych i administracyjnych województwa oraz Izby Adwokackich w Katowicach i Krakowie. Na obrady przybyło 49 delegatów (na 54 uprawnionych). Zebraniu przewodniczył adw. F. Szkuta.

Po powitaniu gości dziekan RA adw. dr Jerzy Sieklucki złożył sprawozdanie z działalności Rady Adwokackiej w Bielsku-Białej w roku 1976, poruszając w nim zagadnienia, które dla adwokatury, zwłaszcza bielskiej, mają pierwszoplanowe znaczenie. Za punkt wyjścia wzięto uchwałę NRA z dnia 16.X.1976 r. o programie działania organów samorządu adwokackiego kadencji 1976—1979. Całokształt działalności Izby omówiony został wyczerpująco w pisemnym sprawozdaniu rozesyłanym władzom i delegatom w regulaminowym terminie. Dziekan podziękował — w imieniu Rady — władzom politycznym i administracyjnym województwa, które życzliwie udzieliły pomocy nowo powstającej Izbie bielskiej. Cennej zwłaszcza pomocy udzielił Sąd Wojewódzki, stwarzając przez to, dzięki osobistemu udziałowi sędziów, platformę pełnej i życzliwej współpracy między organami palestry a sądami dla ukształtowania właściwych stosunków między sądownictwem a adwokaturą i w zakresie szkolenia aplikantów.

Dziekan Sieklucki stwierdził, że trudności okresu początkowego zostały w zasadzie pokonane. Integrację środowiskową można uznać za rzeczywiście dokonaną, co przejawia się przede wszystkim w powszechnej współpracy środowisk zespołowych i adwokatów z Radą Adwokacką. Rada od samego początku przyjęła za jedną z głównych zasad swego działania stałą i pełną informację ogółu członków Izby o pra-

cach Rady i problemach, jakie się rodzą w środowisku, oraz stałą konsultację z ogółem adwokatów za pośrednictwem kierownictw zespołów i członków organów Izby. Dzięki temu zagadnienia, jakie są przedmiotem późniejszych obrad Zgromadzenia Delegatów, są wszechstronnie znane i przedyskutowane uprzednio w środowisku bielskim. Izba bielska zorganizowała w roku 1976 pełne szkolenie aplikantów, co należy uważać za jej duży plus. Izba uzyskała dla biura Rady bardzo dogodny lokal. Remontowi i adaptacji tego lokalu poświęci Rada w roku 1977 baczną uwagę. Rada ma pełne rozeznanie potrzeb i specyfiki funkcjonowania wszystkich zespołów Izby, środowiska radców prawnych, którego przedstawiciel bierze stały udział w posiedzeniach Rady, a także rozeznanie spraw bytowych adwokatów emerytów. Powstała przy Radzie Podstawowa Organizacja Partyjna PZPR wspiera działalność Rady. Izba bielska nie zanotowała w ub. roku poważniejszych przewinień dyscyplinarnych, niemniej jednak na działalność profilaktyczną kładzie się szczególnie nacisk. Dokonano też ostatecznych rozliczeń finansowych z Izbaną katowicką i krakowską, co pozwoliło na zgromadzenie minimum środków materialnych stanowiących niezbędne zabezpieczenie działalności Izby w pierwszym roku jej istnienia. Na mocy zawartego porozumienia adwokaci Izby bielskiej staną się członkami Kasy Zapomogowo-Pożyczkowej przy Izbie katowickiej, finansowo silnej; zapewni to szeroką pomoc także dla członków Izby bielskiej. Zgłoszony do powołania przez Zgromadzenie Delegatów Fundusz Socjalny pozwoli Radzie świadczyć efektywną pomoc w wypadkach losowych i poszerzyć formę pomocy materialnej w ogóle. Izba bielska w zaangażowaniu politycznym i społecznym wykazuje pełną aktywność. Ogólnie stwierdzić można — powiedział na zakończenie dziekan Rady — że w 1976 r. stworzono dobre perspektywy do pełnej ak-

tywności zawodowej i społeczno-politycznej adwokatury bielskiej.

Następnie skarbnik RA dr W. Byrdy uzasadnił projekt budżetu na rok 1977, a przewodniczący Komisji Rewizyjnej RA adw. J. Stworzewicz złożył sprawozdanie z działalności tej Komisji.

I sekretarz POP adw. S. Płonka omówił pracę społeczno-polityczną Izby bielskiej, w szczególności dobre współdziałanie z ZSL i SD oraz z organizacjami społecznymi.

Zabierając głos, prezes SW G. Bajger w obszernym wystąpieniu ocenił pozytywnie działalność Izby. Wskazał na owocne wysiłki organów samorządowych dla zorganizowania podstaw funkcjonowania adwokatury bielskiej, przez co adwokatura ta wniosła wkład istotny w organizacyjne okrzepnięcie województwa bielskiego i ukształtowanie świadomości prawnej. Zaakcentował też dobrą współpracę wszystkich współczynników wymiaru sprawiedliwości oraz wysunął postulaty sądownictwa pod adresem palestry bielskiej.

W imieniu KM SD oraz FJN wystąpił sędzia SW E. Olejnik podnosząc, że integracja środowiska adwokackiego województwa bielskiego rokuje dobre nadzieje na wzrastający udział adwokatury w kształtowaniu postaw obywatelskich. Wysoko też ocenił pozycję adwokatury w utrwalaniu praworządności.

Dziekan RA w Katowicach adw. M. Chmiel, dysponując długoletnim doświadczeniem w pracy samorządowej, uznał, że Rada Adwokacka w Bielsku-Białej, będąc w trudnych warunkach, dokonała sporym nakładem pracy społecznej „bardzo dobrej roboty”, tym wartościowszej, że w dobie reorganizacji administracji publicznej chodziło przecież o akcję państwową, a nie tylko samorządową. Sekretarz RA w Krakowie adw. J. Żurowski przyłączył się do tego, życząc Izbie Adwokackiej w Bielsku-Białej pomyślnego kontynu-

wania dobrze rozpoczętej działalności.

Przedstawiciel KW PZPR J. Radwan przypomniał, że od adwokatury oczekuje się współdziałania w realizacji planów państwowych i zamierzeń partyjnych, co wymaga ofiarności i zaangażowania. A właśnie adwokatura ma do tego szczególne predyspozycje. KW PZPR życzył Izbie bielskiej wielu osiągnięć w jej pracy, zapewniając ze strony KW pomoc i poparcie.

Przemawiając w imieniu wojewody bielskiego mgr Z. Cyran stwierdził, że Urząd Wojewódzki w Bielsku-Białej wysoko ocenia wysiłki organów adwokatury i ze swej strony będzie nadal udzielać im pomocy. Trudności Izby, zwłaszcza w związku z potrzebą dostarczenia zespołom odpowiednich lokali, są Urzędowi Wojewódzkiemu dobrze znane i mimo istniejących przeszkód obiektywnych w tym względzie stałą troską Urzędu będzie zapewnienie adwokatom dobrych warunków pracy.

W dalszym toku obrad głos zabrał w imieniu NRA jej prezes, adw. dr Zdzisław Czeszejko-Sochacki, który omówił wnikliwie całokształt zagadnień nurtujących adwokaturę. Oceniając działalność dotychczasową Rady Adwokackiej w Bielsku-Białej, której z ramienia NRA jest opiekunem, wyraził uznanie dla organów Izby, a w szczególności dla dziekana dra Jerzego Siekluckiego, bo prowadzona pod jego kierownictwem Izba może się istotnie poszczycić dużymi osiągnięciami, o czym z takim uznaniem mówili przedstawiciele władz. Zgromadzeni delegaci przyjęli tę ocenę długotrwałymi oklaskami. Prezes NRA zapowiedział przedsięwzięcie szeregu imprez w związku z przypadającym w 1977 roku 25-leciem działalności zespołów adwokackich, nakreślił plany pracy NRA w obecnej kadencji oraz złożył w imieniu własnym i NRA życzenia wszelkiej pomyślności Izbie bielskiej.

W przewidzianej w porządku dziennym dyskusji głosu nie zabrano.

Nawiązując do słów prezesa NRA, dziekan Sieklucki, dziękując za życzliwość i życzenia, podkreślił znaczenie dobrej kolektywnej pracy w organach samorządowych Izby bielskiej i zrozumienie u władz politycznych i państwowych dla trudnej i odpowiedzialnej pracy adwokata. W województwie bielskim istnieje od początku dobry klimat dla adwokatury, co jest zachętą do kontynuowania dobrej roboty zawodowej i społeczno-politycznej.

Na wniosek przewodniczącego Komisji Rewizyjnej Zgromadzenie Delegatów jednomyślnie uchwaliło udzielenie Radzie Adwokackiej absolutorium z działalności w roku 1976. Także jed-

nomyślnie przyjęto projekt uchwały opracowany przez Komisję wnioskową a dotyczący spraw budżetowych i organizacyjnych Izby.

W wolnych wnioskach adw. dr L. Kohutek zaapelował do zebranych, aby wzorem Zespołu Adwokackiego w Cieszynie wszystkie zespoły założyły u siebie kroniki życia zespołowego, mające wielkie znaczenie dla rejestracji ważniejszych zdarzeń z życia pałestry.

Wobec wyczerpania porządku dziennego przewodniczący Zgromadzenia zamknął obrady. Atmosfera Zgromadzenia była rzeczowa, a tok obrad sprawny.

adw. dr Henryk Szczurek

I z b a g d a ń s k a

1. W dniu 7 maja 1977 r. odbyło się Zgromadzenie Delegatów Izby Adwokackiej w Gdańsku. Wzięli w nim udział również prezes Sądu Wojewódzkiego w Gdańsku, przedstawiciel KW PZPR oraz inni zaproszeni goście.

Sprawozdanie z działalności Rady Adwokackiej w Gdańsku za rok 1976 złożył dziekan Rady adwokat Bronisław Augustyniak.

Głos w obradach zabierało wielu uczestników Zgromadzenia. Szczególne zainteresowanie wywołała wypowiedź adw. Henryka Makarewicza, który przytoczył przykłady odmowy ze strony prokuratury wszczęcia ścigania w sprawach o zniesławienie adwokata w czasie rozprawy przez przeciwnika procesowego nieadwokata. Prokuratura w takich wypadkach — oznałmiał adw. Makarewicz — odpowiada Radzie Adwokackiej, że pokrzywdzony powinien wystąpić do sądu z prywatnym aktem oskarżenia. Tymczasem w myśl art. 8 ustawy o ustroju adwokatury adwokat występujący przed sądem korzysta z ochrony prawnej podobnie jak sędzia

i prokurator. Tego rodzaju wypadki — jak stwierdził następnie prezes Sądu Wojewódzkiego — nie powinny się powtórzyć.

Zebrani adwokaci podjęli m.in. uchwałę zobowiązującą wszystkich adwokatów gdańskiej izby adwokackiej do przekazywania 0,5% wynagrodzenia brutto na rzecz Narodowego Funduszu Ochrony Zdrowia.

adw. L.O.

2. Izba gdańska, wzorem lat ubiegłych, prowadzi doskonalenie zawodowe adwokatów i szkolenie aplikantów. Zajęcia odbywają się w ośrodkach w Gdańsku, Gdyni, Elblągu, Sopocie i Tczewie.

W ramach tej działalności odbyło się w dniu 23 kwietnia br. w siedzibie Rady Adwokackiej w Gdańsku spotkanie adwokatów i aplikantów adwokackich z adw. Tadeuszem de Virionem, który omówił węzłowe zagadnienia związane z rolą obrońcy w karnym postępowaniu rewizyjnym. W szczególności omówione zostały podstawy prawne rewizji jako zwyczajnego środka odwoław-